U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **L. N.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 1. 2018, č. j. 56 Az 2/2017 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-344/ZA-06-P06-PD3-2010, neprodloužilo žalobci doplňkovou ochranu podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který jej rozsudkem ze dne 26. 1. 2018, č. j. 56 Az 2/2017 - 43, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud konstatoval, že žalovaný nezohlednil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a jeho závěry odporují zjištěnému skutkovému stavu. Konkrétně krajský soud vytkl žalovanému jeho závěr, že provincie Ghazní patří v současné době k nejbezpečnějším oblastem v rámci celé země. Dále žalovaný nevzal v potaz informaci zjištěnou z citované zprávy OSN, z níž vyplývá, že většina neúspěšných žadatelů o azyl, kteří jsou nedobrovolně vraceni do Afghánistánu, skončí tak, že zemi znovu opustí nebo že má v úmyslu to učinit. Žalovaný taktéž nevyhodnotil zprávu Valného shromáždění - Rady bezpečnosti OSN ze dne 7. 3. 2016, kterou měl k dispozici a která výslovně hovoří o nadále se zhoršující bezpečnostní situaci v Afghánistánu v roce 2015.

III.

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel je přesvědčen, že se v průběhu správního řízení nedopustil takových vad, které by musely nutně vést ke zrušení jeho rozhodnutí. Vzal totiž v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem, shromáždil dostupné adekvátní informace o stavu v zemi původu žalobce a objektivně posoudil jeho situaci. Stěžovatel připouští nešťastnou formulaci týkající se bezpečnostní situace v Ghazní. Tato však sama o sobě nezpůsobuje nesrozumitelnost či nepřezkoumatelnost celého rozhodnutí. Stěžovatel rovněž nepovažuje nezohlednění informací o vybraných skupinách navrátilců za vadu řízení, pro kterou nemohlo jeho rozhodnutí obstát. Stěžovatel se odvolává také na Informaci Evropské migrační sítě (EMN), podle níž nejsou v současné době nucené návraty odmítnutých afghánských žadatelů o azyl do Afghánistánu zeměmi Evropské unie celoplošně pozastaveny a některé země je provádějí v praxi. Dle názoru stěžovatele nebyly u žalobce naplněny zákonné podmínky vyžadované pro udělení doplňkové ochrany.

IV.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z čeho stěžovatel dovodil tak významnou změnu situace v Afghánistánu v porovnání s obdobím, kdy žalobci byla doplňková ochrana udělena, když všechny dostupné informace hovoří o zhoršení bezpečnostní situace. Pro rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany je nutné, aby nastala v zemi původu významná změna, která má trvalou hodnotu. Nebude-li kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost, navrhl žalobce její zamítnutí.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo

mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 3, všechny přístupné na www.nssoud.cz.

[8] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] Nutno dodat, že nepřijatelnost je možno aplikovat i na kasační stížnosti podávané správním orgánem, pouze s tím rozdílem, že se nevyžaduje naplnění požadavku, že pochybení krajského soudu musí představovat zásah do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 29. 11. 2016, č. j. 7 Azs 231/2016 - 55, či nedávné usnesení ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 435/2017 - 24, ve kterém byla posuzována obdobná situace).

[10] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[11] Otázkou odnětí doplňkové ochrany se již Nejvyšší správní soud zabýval. V rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 Azs 21/2011 - 57, dospěl k závěru, že tento postup je možný „*jen a pouze tehdy, došlo-li ke kvalifikované změně, resp. úplnému zániku, těch okolností, které vedly k udělení doplňkové ochrany*." Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále dospěl k závěru, že: „*Pro účely rozhodování o odnětí doplňkové ochrany jsou tyto okolnosti fixovány v důvodech rozhodnutí o jejím udělení a následně je nelze beze změny či zrušení tohoto rozhodnutí (např. cestou mimořádných opravných prostředků) měnit. Důvodem odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) citovaného zákona proto nemůže být, dospěje-li správní orgán dodatečně k závěru, že tato ochrana vůbec neměla být rozhodnutím o jejím udělení poskytnuta, a snaží-li se jejím odnětím „revidovat" původní rozhodnutí.*" Srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 3 Azs 8/2010 - 79. Od uvedené judikatury neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[12] K nepřezkoumatelnosti správních a soudních rozhodnutí lze pak poukázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 - 36, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS. Krajský soud postupoval v souladu s touto judikaturou. Rozhodnutí krajského soudu je řádně odůvodněno, je srozumitelné, je opřeno o relevantní

důvody a je z něj zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[13] I v dalším se Nejvyšší správní soud ztotožnil s krajským soudem, který správně poukázal na rozpory mezi obsahem zpráv založených ve správním spise a odůvodněním rozhodnutí stěžovatele. Z podkladů, o které se opíral stěžovatel, nelze dovodit, že by v zemi žalobce došlo k podstatnému zlepšení bezpečnostní situace. Zpráva OSN ze dne 7. 3. 2016 hovoří o zhoršení bezpečnostní situace na území Afghánistánu v r. 2015 a nárůstu počtu bezpečnostních incidentů, dále tato zpráva označuje provincii Ghazní, odkud pochází žalobce, za jednu z nejvíce nestabilních (srov. Situace v Afgánistánu a její důsledky pro mezinárodní mír a bezpečnost, OSN, založená na l. č. 196 správního spisu). Informace UNHCR z 19. 4. 2016 uvádí, že: *„Afghánistán je nadále zasažen nemezinárodním ozbrojeným konfliktem, v němž proti sobě stojí Afghánské národní bezpečnostní síly (ANSF), podporované mezinárodními vojenskými silami, na jedné straně a celá řada protivládních živlů (AGEs) na straně druhé* (srov. Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, l. č. 191 správního spisu). Zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Afgánistánu za r. 2015 deklaruje, že: *„Pokračující vnitřní konflikt vyústil ve smrt civilistů, únosy, zneužívání vězňů, poškození majetku, vysídlení občanů a další zneužívání. Bezpečnostní situace zůstala problémem kvůli povstaleckým útokům. Civilisté, zvláště ženy a děti, nesou podle UNAMA plnou tíži intenzivního ozbrojeného konfliktu.“* (srov. Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2015 ze dne 13. 4. 2016, l. č. 201 správního spisu). Ostatně, k závěru, že v rozhodném období nedošlo k žádnému výraznému zlepšení bezpečnostní situace v Afghánistánu, dospěl Nejvyšší správní soud rovněž v již citovaném usnesení ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 435/2017 - 24, který odmítl kasační stížnost v obdobné věci pro nepřijatelnost.

[14] Ze zprávy UNHCR, kterou měl stěžovatel k dispozici, vyplývá, že většina osob, které neúspěšně žádaly o azyl v západních zemích a které byly nedobrovolně navráceny do Afghánistánu, zemi znovu opustí nebo má v úmyslu to učinit. Tato situace nesvědčí ve prospěch tvrzení, že se Afghánistán stal bezpečnější zemí než ve chvíli, kdy tyto osoby odcházely poprvé. Nejvyšší správní soud si je vědom, že možných důvodů k odmítání návratu do země původu je vícero, nicméně existuje-li dokumentace, která situaci navrátivších se uprchlíků v zemi původu mapuje, je namístě její dopad na žadatele o mezinárodní ochranu zohlednit, minimálně jako jeden z možných ukazatelů aktuální bezpečnostní situace.

[15] Krajskému soudu nelze vytýkat ani další závěry, ke kterým ve svém rozhodnutí dospěl (např. nedostatečné věcné posouzení profilů potencionálně ohrožených osob v souvislosti s osobou žalobce, nezohlednění některých mezinárodních zpráv, které tvoří součást správního spisu, a v nichž se objevovalo hodnocení bezpečnostní situace v zemi původu žalobce). Poukazoval-li stěžovatel v kasační stížnosti na Informaci Evropské migrační sítě (EMN), konstatuje Nejvyšší správní soud, že uvedené informace nebyly zmíněny v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž kasační stížnost neslouží k doplnění důvodů rozhodnutí.

[16] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem

podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji dle § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[17] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu